

DIALOG DE DUMINICĂ

Foaie parohială bilunară a bisericii ortodoxe
Pogorârea Sfântului Duh - Sfântul Nicolae

Militari - București

Anul 1, Nr. 4 / 22 martie 2015

Bunavestire

„Când Fecioara a răspuns către Carhanghel: «Iată roaba Domnului sunt, fie mie după cuvântul tău», atunci trupul Mântuitorului Iisus Hristos S-a urzit în pântecul Preasfintei Fecioare Maria, prin împreună - lucrarea Duhului Sfânt. Atunci numaidecât...”

Spune Învățătura de credință: S-a făcut om desăvârșit cu toate părțile Sale, cu trup omenesc și suflet cuvântător, unite cu dumnezeirea în una și aceeași Persoană. El era și om adevărat și Dumnezeu adevărat. Faptul că Sfânta Fecioară Maria s-a învrednicit a fi Maica lui Dumnezeu (...), reparând greșeala strămoșei noastre Eva, cea de demult, născând pe Mântuitorul Hristos, ne îndeamnă a o cinsti ca pe Maica lui Dumnezeu, așa cum ne învață și cum cântă sfânta Biserică.

De asemenea, faptul că înainte de naștere, în timpul nașterii și după naștere a rămas Fecioara curată, este al doilea motiv pentru care noi, creștinii, o cinstim pe Maica Domnului, de-a pururea Fecioară. Lipsa de păcate personale, în afara de păcatul original - moștenit de la părinți și de care a fost curățită în ziua Bunei Vestiri -, ca astăzi, „Îndată ce a primit să devină Născătoare de Dumnezeu, prin acel cuvânt «Fie după cuvântul tău» - această nevinovăție a vieții sale personale i-a adus atributul de Sfântă și Preasfântă și Precurată. Pentru că Sfânta Fecioară Maria s-a dovedit a fi mijlocitoarea creștinilor pe lângă Fiul său, Unul născut, ducând rugăciunile noastre la Dumnezeu, noi creștinii îi aducem mulțumire și-i adresăm întotdeauna rugăciunile noastre, ca uneia ce este plină

de dar, mai presus de toți sfinții, mai presus de heruvimii și serafimii cei mai apropiați de Sfânta Treime“.

O cinstim pe Maica Domnului și ne rugăm ei, pentru că tot ce am pierdut prin Eva, adică nevinovăția, raiul, harul, familia sfântă, pe În-suși Dumnezeu, le-am redobândit, sau le putem redobândi prin Maica Domnului.

O cinstim pe Maica Domnului și ne rugăm ei, pentru că tot ce am pierdut prin Eva, adică nevinovăția, raiul, harul, familia sfântă, pe În-suși Dumnezeu, le-am redobândit, sau le putem redobândi prin Maica Domnului.

„Maica Domnului se află la hotarul ce desparte creatura de Creator. Ea este «înălțime neajunsă de gândurile omenești», cum o cântă Acatistul ei, și «adâncime nevăzută de ochii îngerești», purtătoarea curăției, arătarea Duhului Sfânt și începutul făptuirii duhovnicești. Este modelul desăvârșirii și al sfințeniei, modelul către care trebuie să tindă întreaga fire creată“.

Aceasta este credința Bisericii noastre în Maica Domnului. Așa ne-a fost lăsată de sfinții apostoli, așa am moștenit-o de la străbunii noștri și aceasta este Maica cea duhovnicească a lumii întregi, cu care s-a hrănit neamul nostru în veacurile zbuciumatei sale istorii. Pe Născătoarea de Dumnezeu cu Pruncul în brațe au zugrăvit-o iconarii noștri, au învăluit-o în nori de tămâie și de rugăciune preoții noștri. Au privit-o pe catapeteasmă părinții și străbunii noștri, au ținut-o la căpătâi mamele noastre, au iubit-o și au cântat-o copiii noștri, sărutând-o,

au implorat-o și au preamărit-o neam de neamul nostru.

Mergând pe urmele străbunilor noștri, să le imităm și noi evlavia, tăria credinței. Să avem și noi în aceeași cinste pe Maica Domnului, așa cum au avut-o ei. S-o chemăm în viața noastră de toate zilele și să-i spunem în rugăciune încurcăturile noastre, necazurile noastre, durerile, suferințele noastre, că și ea a avut necazuri multe și grele și ne aude și ne înțelege și ne poate ajuta cu adevărat, mijlocind pentru noi către Bunul nostru Mântuitor. Să cinstim sărbătorile ei, să imităm pe cât se poate viața ei sfântă, smerenia ei, răbdarea ei, bunătatea ei de mamă, sfințenia vieții sale adevărate.

Să ne rugăm ei să ne ajute să înțelegem bine învățăturile sfintei Evanghelii, să trăim după poruncile Fiului său și Dumnezeului nostru și să ne rugăm ei să ne lumineze mințea și toate simțirile noastre sufletești și trupesti, ca să simțim și noi cu adevărat în viața noastră adierile Duhului Sfânt, Sfințitorul și Mângâietorul care ne mângâie durerile, alină tulburările noastre, să ne sfințească și să ne lumineze viața noastră întreagă.

Maica Domnului, Stăpână prea bună și precurată și binecuvântată, care ești plină de dar și poți face tot binele, tu ne știi viața noastră, cunoști dorul nostru de bine, nepuțințele noastre le cunoști și necazurile de asemenea le știi: dezleagă-le precum vrei. Pe toate le poți, câte le voiești.

Parintele Sofian Boghiu,

Predici la sărbătorile de peste an,
Editura Bizantină, 2007

Povestea Noastră

Foto: Toma Chituc

„Soțul meu m-a cerut în curtea bisericii, de Buna Vestire” – și invariabil, de fiecare dată când dezvălui informația aceasta într-un mediu „laic” (printre colegii de muncă, prieteni din copilărie, etc.), sunt nevoită să explic și contextul, pentru a înlătura uimirea, șocul și uneori chiar scepticismul din ochii lor. „Este preot?” – sunt întrebată, în completare, cu gândul că doar scenariul acesta ar salva o situație cel puțin dubioasă.

Faptul că o femeie este așa-zis „bisericoasă” este o imagine mai ușor de digerat. Dar ideea că un bărbat merge la biserică și, mai mult, și-a cunoscut soția acolo, aduce cu sine o pleiadă întregă de interpretări, care mai de care mai „lumești”: probabil că e mai urâțel, săracul... sau că e mai timid... oricum, că a pierdut pariul cu lumea și și-a găsit un refugiu în biserică unde tot omul e primit, nejudicat și unde nimeni nu trebuie să facă eforturi majore de integrare. Foarte rar se gândește careva că acel om este într-o căutare sinceră a firescului, a repunerii sufletului său în matcă, a împăcării cu Dumnezeu.

Nu mai departe de acum șaptele-opt ani, îmbrățișam la rându-mi aceleași prejudecăți, poate dintr-o acută ignoranță, un realism prost aplicat sau chiar dintr-o ușoară invidie pe acei „bisericoși” și puterea lor incredibilă de a fi în stare să creadă cu atâta tărie în Ceva. Îmi aduc aminte cum, în timpul primelor mele peregrinări „turistice” pe la mănăstirile din Moldova noastră dragă, am fost învățată de niște doamne

tare binevoitoare să...„dau acatiste”, „că se împlinesc, să știi!” – un fel de abracadabra modernă pe care de cele mai multe ori o luam în râs. Și pentru că nu credeam, țin minte cum am umplut zeci de bilețele cu...„Mihaela-Carmen se roagă pentru întărire în credință”... Și... doamnele au avut dreptate, s-a împlinit!

Daniel, soțul meu, nu știu pentru ce s-a rugat, cert e că l-am întâlnit în biserica noastră într-o seară ninsă de februarie 2014, la prima lui spovedanie la părintele Visarion. „Nu vreau să mă spovedesc, doar să vorbesc cu preotul” – mi-a zis...și eu mustăceam, intuind cum ego-ul lui simțea nevoia să își scuze prezența acolo. M-am revăzut pe mine la primele mele spovedanii, iar asemănările nu s-au oprit aici: el tocmai pierduse un prieten drag, răpus de cancer - eu la fel; el, dornic să împărtășească trăiri – bucurii și tristeți – eu la fel; el, din zona frumoasei Delte - eu la fel.

Am primit cu emoție și precauție totodată invitația pentru a doua zi la o plimbare, pe de o parte bucurându-mă de minunea întâlnirii, pe de alta rămânând neîncredătoare în intențiile unui băiat pe care, în semi-obscuritatea acelei serii, l-am găsit absolut fermecător. Mi-am adus aminte de vechile mele prejudecăți...„El dacă vrea să cunoască fete, poate să meargă prin cluburi”. Ce nu știam eu era faptul că Dumnezeu, în modul Lui minunat, pusesese deja în inima lui Daniel un gând: acela de a-și schimba radical viața. Și așa cum o făcuse cu mine cu ani în urmă, Domnul își începea în acea seară lucrarea Sa tainică de modelare...

Au urmat zile care ne-au purtat de la agonie la extaz: întunecate clipe în care omul vechi – al lui, al meu – se răzvrătea, prejudecățile ne cuprindeau pe amândoi și nu mai vedeam rațiunea de a mai continua lupta și...minunate zile, în care venea alinarea, încredințarea și nădejdea. Devenisem o prezență constantă în scaunul de spovedanie...eu dimineața, el seara, amândoi la prânz. Căutam cu disperare confirmări, certitudini că dragul care ne cuprinsese era „cel bun”, că

toate „nepotririile” acele lumești pe care le detectam unul la celălalt pot fi biruite, că, deși în genunchi, aveam șanse să ajungem la final și să spunem: am biruit!

Daniel a primit încredințarea mai repede, poate pentru că așa se grăbește mereu Domnul către fiii Lui întorși acasă. Și în zi de frumoasă sărbătoare, de Buna Vestire a anului trecut, mi-a cerut să îi fiu alături pentru tot restul vieții...până în veșnicie. Să fi fost ploaia care era mai mângâietoare ca niciodată, să fi fost emoția și totuși hotărârea din vocea lui care mi-au potențat curajul...sau nebunia, cert e că imediat ce am zis „da, vreau”, am primit la rându-mi, într-un mod minunat, siguranța că de acolo înainte nu vom mai fi singuri, ca Domnul va pune umărul de fiecare dată când Îl vom chema în ajutor.

„Iubirea se trece prin foc, dar rămâne nemistuită; în trup se pogoră, dar în înalt veșnicește; pe Cruce se spânzură, dar stă morții biruitoare. Iar noi chipul lui Dumnezeu în cugetul inimii purtându-L, asemănarea cu El în iubire ne-o lucrăm. De aceea, Celui ce este Iubire și după Care toate se cer, ne cerem și noi, în suflet și-n trup deopotrivă, cu îngerii și cu sfinții duhovnicește cântând: Aliluia!” – ne mângâie sufletele un Condac în clipele noastre de restriște...

Oricât de tentantă a fost bucuria mărturisirii și împărtășirii din minunile Domnului, cum ne place nouă să le numim, sper și mă rog să o fi făcut cu aceeași delicatețe cu care atinge și El viețile noastre, pentru a nu știrbi cu nimic din frumusețea lucrării. Iar ca un epilog: la trei luni după minunea Tainei Cununiei, a mai dat Domnul o încredințare a purtării Lui de grijă: pruncuț în pântec, care după calculele precise ale medicinei moderne, este așteptat în ziua Acoperământului Maicii Domnului – poate pentru a vedea, a mia oară, că atunci când pune Domnul umărul, tot cerul lucrează împreună cu El, spre...„întărirea noastră în credință” și spre Slava Lui, în veci, Amin.

Ela C.

Dar din dar se face Rai

Cu ocazia „Anului omagial al misiunii parohiei și mănăstirii azi” și a „Anului comemorativ al Sfântului Ioan Gură de Aur și al marilor păstori de suflete din eparhii”, biserița noastră a organizat, pe data de 14 martie, la subsolul Grădiniței Parohiale, o activitate cu caracter misionar-filantropic.

Scopul activității este de a cultiva dragostea față de semenii și de a-i educa pe copii în sensul ajutorării semenilor aflați în suferință: bătrâni bolnavi sau singuri, copii abandonați sau în situații speciale, familii sărace etc. Activitatea a urmărit, de asemenea, cultivarea relației dintre parohie și mănăstire.

Astfel, prin activitatea intitulată simbolic „Dar din dar se face Rai”, cei 30 de copilași participanți au fost învățați că nu este necesar să deținem mari averi ca să putem ajuta un semen aflat în dificultate materiale ci, din puținul nostru, putem dărui și altora.

Cu ajutorul fondurilor colectate în acest scop de la enoriași, copilașii din Parohie au fost invitați să-și pună în valoare abilitățile culinare, alături de câteva mâini iscusite și „mature” și să pregătească cu mânuțele lor ciorbiță de fasole, ciulama de ciuperci, pilaf cu legume, tocăniță de cartofi, salată cu legume de sezon, salată de murături, mămăliguță, pâine/colăcei/prescuri, colivă și frigărui cu dulciuri. Ei au venit pregătiți și cu diverse ajutoare alimentare pentru a le dărui semenilor aflați în situații delicate.

Începând cu ora 11, după Sfânta Liturghie, ne-am strâns, cu mic, cu mare, ne-am împărțit în echipe și ne-am apucat de gătit, nu înainte de a ne spăla mânuțele și de a primi binecuvântarea Pr. Iulian Scarlat (preot coslujitor al Parohiei) și a invitatului nostru, Pr. Cosma, stareț al Mănăstirii Mălăiești din Prahova.

În pauzele de activitate culinară, copilașii au participat la o masă rotundă cu discuții libere, alături de Pr. Cosma. De asemenea, pe parcursul întregii zile, aceștia au intrat în contact cu Psihologul Elena Rosocha, care și-a propus ca în viitor să organizeze cu ei diverse activități cu caracter educativ.

Flămânzi și osteniți de treabă, la ora 14.30, după ce au ajutat și la punerea mesei, copilașii au rostit în cor rugăciunea Tatăl Nostru și s-au așezat la masă, timp în care cei mari au pregătit pachetele pentru cei nevoiași. Au fost pregătite 20 de pachete conținând hrană caldă și 20 de pachete

conținând produse alimentare ambalate (făina, mălai, orez, zahăr, paste, ulei, conserve etc.).

Vremea rece de afară și ploaia deasă au modificat puțin finalul acțiunii. Pentru a nu risca să se îmbolnăvească copiii, o parte dintre

pachete au fost împărțite familiilor vizate sâmbătă, iar cealaltă parte în ziua următoare, la finalul Sfintei Liturghii.

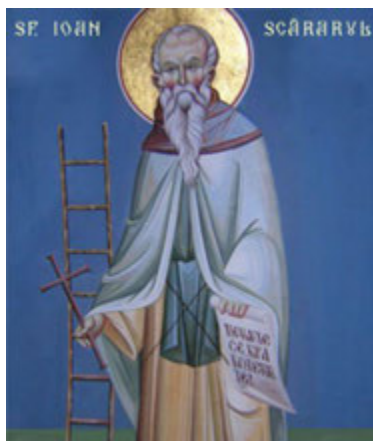
Bucuroși și plini de entuziasm, dar și oboșiți după ce au ajutat și la curățirea spațiului de lucru, la ora 17, cu mic, cu mare, toți cei prezenți au plecat la casele lor, nu înainte de a-și exprima clar dorința de a mai participa la astfel de activități.

Având în vedere rezultatele acțiunii, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, ne propunem să mai organizăm astfel de activități și în viitor.

Mihaela Levențiu

Sfântul Ioan Scărarul

Sfântul Ioan Scărarul s-a născut în jurul anului 579 și a adormit întru Domnul în anul 649. A intrat în mănăstirea din muntele Sinai la vârsta de 16 ani. Până la acea vârstă dobândise o pregătire solidă în toate științele acelei vremi, fapt care

ar indica proveniența sa dintr-o familie înstărită. Aleasa sa pregătire în științele vremii i-a adus numele de Ioan Scolasticul, iar viețuirea în Muntele Sinai, numele de Ioan Sinaitul. Acum însă este cunoscut sub numele de Ioan Scărarul, datorită cărții „Scara dumnezeiescului urcuș”, pe care a scris-o la sfârșitul vieții sale. În mănăstire l-a avut ca povățuitor pe Cuviosul Martirie, vreme de 19 ani. După moartea acestuia, Sfântul Ioan s-a retras într-un loc izolat, numit Thola, departe de mănăstire, unde a viețuit în liniște vreme de 40 de ani. Spre sfârșitul vieții a fost rugat de monahi să primească a fi egumen al Mănăstirii Sinai. În timpul cât conducea pe monahi pe calea desăvârșirii, a alcătuit scrierea „Scara”, la rugămintea egumenului Ioan al Mănăstirii Rait, aflată la 60 de mile

de Mănăstirea Sinai. „Scara dumnezeiescului urcuș” este alcătuită din 30 de „Trepte” (capitole) și se află și în volumul IX din Filocalia românească. Pomenirea Sfântului Ioan Scărarul se face la 30 martie, dar și în Duminica a IV-a din Postul Mare. Această duminică este închinată Sfântului Ioan, pentru a le arăta oamenilor importanța urcușului duhovnicesc spre învierea sufletului. În această perioadă a Postului Mare avem nevoie mai mult ca oricând de repere. Scara Sfântului Ioan este un astfel de reper. Creștinii trebuie să devină conștienți de importanța efortului pe care trebuie să-l facă prin post, prin rugăciune și prin dobândirea virtuților pentru a ajunge la Sfintele Pătimiri și la Sfânta Înviere.

(Sinaxar Doxologia)

Cuvânt pentru părinți

Este mai bine ca mama să se ocupe de educația copiilor, decât să se preocupe în mod exagerat de menajul casei, de lucrurile neînsuflețite. Să le vorbească despre Hristos, să le citească viețile sfinților și o dată cu aceasta să se ocupe și de curățirea sufletului ei, pentru a străluci duhovnicește. Viața duhovnicească a mamei va ajuta fără zgomot și sufletele copiilor ei.

- Părinte, dar atunci când mama are mulți copii și multe treburi de făcut?

- Atunci când mama face treburi în casă, nu se poate ruga în același timp? Pe mine mama mea m-a învățat să rostesc rugăciunea lui Iisus. Atunci când noi, ca niște copii ce eram făceam vreo neorânduială și era gata să se mânie, o auzeam spunând: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!” Când băga pâinea în cuptor, spunea: „În numele lui Hristos și al Maicii Domnului.” Iar când frământa și gătea, rostea mereu rugăciunea. În felul acesta se sfințea și ea, se sfințeau și pâinea și mâncarea, se sfințeau și cei care le mâncau.”

Sf. Paisie Aghioritul, *Viața de familie*

Crinul pustiei

Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca

de Adrian-Ștefan Ambrozie

Floarea zămislită din sămânța pocăinței
Ne încântă rânduia-n Sfântul Sinaxar
Cu mireasma fină întărește lacrima voinței
Iar iubirea zboară fără de hotar.

Din nisipul ce ți-a fost casă și masă
Vom clădi altarul nevoițelor lumesti
Pâinea dăruită de la Mama cea Aleasă
Va fi antidotul amăgirilor trupesti.

Lacrimile tale vor ajunge în potirul mărturiei
Și-l vom arăta femeii de pe stradă
Se vor naște Liturghiile trezviei
O armată pocăită va veni să-L vadă.

În pustiu totul e fertil și cu mărit folos
Cântă florile și toate îți slujesc
O grădină îți îmbie cugetul ceresc
Bucurie sfântă în Iisus Hristos.

Contactul redacției: ✉ dialog-de-duminica@sf-nicolae-militari.ro ☎ 0742 451 895 - Natalia 🌐 www.sf-nicolae-militari.ro

Adresa Parohiei Ortodoxe Pogorârea Sfântului Duh-Sfântul Nicolae Militari:
Str. Aleea Politehnicii, Nr. 7, Sector 6, București